

Præsteembeder i Folkekirken“, vedblivende — om end i stærkt begrænset Udstrækning — maa erkendes at være til Stede, kan Mindretallet tiltræde, at Loven fornyes, ligesom man, med visse Undtagelser, finder den Form, Landstinget har vedtaget den i, heldig. Den formindskede Teologmangel begrunder efter vort Skøn Berettigelsen til at indføre en vis Skærpelse med Hensyn til Adgangsbetingelserne for de i § 1 under Punkt 2 og 3 nævnte Klasser af Mænd; men Mindretallet billiger ikke Skærpelsen med Hensyn til de under Punkt 1 nævnte danske Missionspræster. Den Forskel, der gøres mellem de i § 2 og § 3 nævnte ikke-præsteviede Mænd, tiltræder Mindretallet. Afgjort uheldig finder man derimod Ændringen i § 5 med Hensyn til Forflyttelsesbetingelserne for de i § 3 nævnte Mænd uden nogen akademisk Fordannelse. Begrundelsen for, at man i 1922 aabnede Adgang til Folkekirken Præsteembeder for disse, var jo, at en Menighed paa særlig tydelig Maade tilkendegav sit Ønske om at faa en bestemt Mand med de i § 3 nævnte Egenskaber beskikket til dens Præst. Hvis man da — i Overensstemmelse med Biskoppernes nu foreliggende Betænkninger og med et Andragende fra de hidtil ansatte Præster af denne Kategori — vil skride til at give dem Ret til, efter et vist Aaremaal, at søge Forflyttelse, synes det naturligt at kræve, at Indstillingen fra Menighedsraadet ikke er Udtryk for en stærk Delthed. Paa nærværende Tidspunkt, da det tilmed faktisk har vist sig, at Menighederne indtager en meget forbeholden Holdning overfor Indstilling af Mænd af denne Kategori, synes det Mindretallet upaakrævet at give en Majoritet i et Menighedsraad Ret til at paanøde Minoriteten en af disse Præster. Da Erfaringerne med Hensyn til disse uuddannede Præster endnu er for faa, har Mindretallet givet Afkald paa for nærværende at rette en Forespørgsel til Folkekirken Menighedsraad om, hvorledes de stiller sig til at give Præster af denne Kategori fri Forflyttelsesret, skønt det kunde synes rimeligt ikke at forlade det Princip saavel for deres Ansættelse som for deres Forflyttelse, som

Loven af 1922 fastholdt, uden at kende Menighedsraadenes Stilling dertil. Mindretallet finder det imidlertid under disse Omstændigheder rigtigst foreløbig at gaa den Mellemvej, som vort Ændringsforslag (Nr. 5) anviser: at lade dem faa Ret til at søge Forflyttelse, men kræve enig Indstilling fra paagældende Menighedsraad i Lighed med Bestemmelserne i nærværende Lovforslags § 1; selv overfor en Forflyttelsesordning af denne Art har Mindretallet i Virkeligheden Betæneligheder paa Grund af det teologiske Fakultets Erklæring. — Mindretallet maa udtale sin Forundring over, at Biskopperne ikke har fundet Anledning til at betone det rimelige i, at Menighedsraadene først burde høres om deres Stilling til den af dem anbefalede Fornyelse i Loven.

De af Mindretallet stillede Ændringsforslag er dels begrundet af formelle, dels af reelle Hensyn. Ændringsforslagene under Nr. 1 til § 1 og Nr. 8 til § 2 sigter kun til at give Lovforslaget større Tydelighed. — Nr. 5 begrundes ved, at danske Missionærer, som er ordinerede af Folkekirken Bisper, efter at have i alt Fald ret vidtgaaende teologisk Uddannelse bag sig, og som i 7 Aar har virket som Præster i danske Missionsselskabers Tjeneste, altsaa i et Arbejde, der utvivlsomt maa betegnes som særligt ansvarsfuldt og udviklende, maa erkendes at have berettiget Krav paa gunstigere Adgangsbetingelser til Embeder i den danske Folkekirke end Mænd af de under Pkt. 2 og 3 i § 1 nævnte Klasser; og navnlig maa en Skærpelse af de hidtil gældende Adgangsbetingelser for dem virke grelt, naar man i § 5 vil indføre en Lettelse for Forflyttelse af de efter § 3 ansatte Mænd uden Fordannelse. — Ændringsforslagene under Nr. 14 til § 4 er dels formelt, dels reelt begrundet. Stillingen af Ordet „alene“ i 2det Punktum af den foreliggende § 4 maa, naturligt opfattet, give Sætningen en urigtig, ikke tilsigtet Mening. Hvad Loven tilsigter, er, at kongelig Stadfæstelse betinges af enstemmig Indstilling fra Valgmenighedens Bestyrelse, men selvfølgelig maa Bestyrelsen ved sin Indstilling tillige have iagttaget Lovens andre Forskrifter. Mindretallet mener